

МИКОЛАЇВСЬКИЙ ОКРУЖНИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД

Р І Ш Е Н Н Я

І М Е Н Е М У К Р А Ї Н И

11 травня 2023 р.

№ 400/2674/23

м. Миколаїв

Миколаївський окружний адміністративний суд, у складі головуючого судді Ярощука В.Г., розглянувши за правилами спрощеного позовного провадження без повідомлення (виклику) учасників справи (у письмовому провадженні) адміністративну справу,

за позовом:

Володимира Олексійовича, вул. „, м. Херсон, область, ,

до відповідача:

Головного управління Пенсійного фонду України в Миколаївській області, вул. Морехідна, 1, м. Миколаїв, 54020,

про:

визнання бездіяльності протиправною та зобов'язання вчинити певні дії,

ВСТАНОВИВ:

22 березня 2023 року до Миколаївського окружного адміністративного суду надійшла позовна заява Володимира Олексійовича (далі – позивач) до Головного управління Пенсійного фонду України в Миколаївській області (далі – відповідач) про:

визнання протиправною бездіяльності відповідача щодо відмови в призначенні пенсії за віком на підставі звернення позивача від 04.01.2023;

зобов'язати відповідача призначити пенсію за віком на підставі його звернення від 04.01.2021 з урахуванням довідок за період роботи з 26.02.1986 по 12.02.1996, виданих Муніципальним архівом міста Керч.

Позов обґрунтовано позивачем тим, що відповідач протиправно не призначив позивачу пенсію за віком, не врахувавши при розгляді його звернення інформацію, що наведена у довідках, виданих установами, які розташовані на тимчасово окупованих територіях, а саме: довідки за період роботи з 26.02.1986 по 12.02.1996, видані Муніципальним архівом міста Керч за № 118/1/07-02 від 14.02.2022 та № 118/07-02 від 14.02.2022.

У відзиві на позовну заяву позивач заперечив проти позову і просив суд у його задоволенні відмовити повністю (а.с. 39-44). Відзив аргументовано тим, що:

довідки від 14.02.2022 № 118/1/07-02 і від 14.02.2022 № 118/07-02 видані органом, що діє на окупованій території, тому вони вважаються недійсними та не створюють правових наслідків, а отже не підтверджують стаж роботи позивача у період з 26.02.1986 по 12.02.1996;

прийняття певного рішення в залежності від результатів розгляду поданих заявником документів є дискреційними повноваженнями відповідача, втручання до яких з боку суду є неприпустимим.

Ухвалою Миколаївського окружного адміністративного суду від 23.03.2023 позовну заяву прийнято до розгляду, відкрито провадження в адміністративній справі за правилами спрощеного позовного провадження відповідно до статті 263 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – КАС України), а також витребувано у відповідача належним чином завірені копії рішення від 12.01.2023 № 213050030220 і заяву позивача від 04.01.2023 з додатками (а.с. 32-34).

У встановлений судом строк відповідач надав суду витребувані докази (а.с. 52-93).

11.04.2023 Миколаївський окружний адміністративний суд постановив ухвалу про витребування у позивача належним чином завіреної копії його трудової книжки (а.с. 94-95).

У встановлений судом строк позивач повідомив суд, що у нього відсутня трудова книжка і просив розглянути справу за її відсутності (а.с. 99).

Розглянувши заяви по суті справи, повно і всебічно з'ясувавши всі обставини адміністративної справи в їх сукупності, перевіривши їх дослідженими доказами, суд встановив наступне.

04.01.2023 позивач звернувся до Головного управління Пенсійного фонду України в Херсонській області із заявою за призначенням пенсії за віком (а.с. 55-56). До цієї заяви він згідно з розписки-повідомлення (а.с. 57) додав довідки про роботу від 14.02.2022 № 118/1/07-02 і від 14.02.2022 № 118/07-02.

У зв'язку з тим, що призначення / перерахунок пенсії здійснюється за екстериторіальним принципом, вищенаведена заява позивача була розглянута Головним управлінням Пенсійного фонду України в Миколаївській області, яке 12.01.2023 прийняло рішення № 213050030220 про відмову у призначенні пенсії (а.с. 54).

Вказане рішення аргументовано тим, що страховий стаж позивача становить 12 років 07 місяців 06 днів при необхідному страховому стажу, встановленого статтею 26 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування», не менше 19 років. За результатами розгляду документів, доданих позивачем, відповідачем не прийняв до уваги дані довідок від 14.02.2022 № 118/1/07-02 і від 14.02.2022 № 118/07-02 за період роботи з 26.02.1986 по 12.02.1996, виданої Муніципальним архівом міста Керчі, розташованим на тимчасово окупованій території.

Вважаючи протиправною бездіяльність відповідача щодо відмови в призначенні пенсії за віком, позивач звернувся до суду з цим позовом. Так, позивач переконаний, що внаслідок бездіяльності відповідача порушено його право на призначення та отримання пенсії за віком.

Надаючи правову оцінку спірним правовідносинам, що виникли між сторонами, суд виходив з такого.

Згідно з частиною першою статті 46 Конституції України громадяни мають право на соціальний захист, що включає право на забезпечення їх у разі повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з незалежних від них обставин, а також у старості та в інших випадках, передбачених законом.

Відповідно до пункту 1 частини першої статті 8 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» (далі – Закон № 1058-IV) право на отримання пенсій та соціальних послуг із солідарної системи мають громадяни України, які застраховані згідно із цим Законом та досягли встановленого цим Законом пенсійного віку чи визнані особами з інвалідністю в установленому законодавством порядку і мають необхідний для призначення відповідного виду пенсії страховий стаж, а в разі смерті цих осіб – члени їхніх сімей, зазначені у статті 36 цього Закону, та інші особи, передбачені цим Законом.

Абзацом тридцять шостим статті 1 Закону № 1058-IV встановлено, що страховий стаж – період (строк), протягом якого особа підлягала державному соціальному страхуванню, якою або за яку сплачувався збір на обов'язкове державне пенсійне страхування згідно із законодавством, що діяло раніше, та/або підлягає загальнообов'язковому державному пенсійному страхуванню згідно із цим Законом і за який сплачено страхові внески.

Відповідно до абзацу першого частини другої статті 24 Закону № 1058-IV страховий стаж обчислюється територіальними органами Пенсійного фонду відповідно до вимог цього Закону за даними, що містяться в системі персоніфікованого обліку, а за періоди до впровадження системи персоніфікованого обліку – на підставі документів та в порядку, визначеному законодавством, що діяло до набрання чинності цим Законом, а також даних, включених на підставі цих документів до реєстру застрахованих осіб Державного реєстру загальнообов'язкового державного страхування.

Згідно з абзацом першим пункту 1 розділу XV «Прикінцеві положення» Закону № 1058-IV цей Закон набирає чинності з 01.01.2004.

Тому страховий стаж за період до 01.01.2004 обчислюється на підставі документів і в порядку, визначених законодавством, що діяло до набрання чинності Законом № 1058-IV, тобто Закону України «Про пенсійне забезпечення».

Отже, період роботи позивача до 01.01.2004 може бути зарахований до страхового стажу лише на підставі документів і в порядку, визначених Законом України «Про пенсійне забезпечення».

Відповідно до частини першої статті 56 Закону України «Про пенсійне забезпечення» до стажу роботи зараховується робота, виконувана на підставі трудового договору на підприємствах в установах, організаціях і кооперативах, незалежно від використовуваних форм власності та господарювання, а також на підставі членства в колгоспах та інших кооперативах, незалежно від характеру й тривалості роботи і тривалості перерв.

Пунктом «а» частини третьої статті 56 Закону України «Про пенсійне забезпечення» встановлено, що до стажу роботи зараховується також будь-яка інша робота, на якій працівник підлягав державному соціальному страхуванню, або за умови сплати страхових внесків, період одержання допомоги по безробіттю, а також робота в'язнів і робота за угодами цивільно-правового характеру за умови сплати страхових внесків.

Відтак періоди роботи позивача до 01.01.2004 згідно зі статтею 56 Закону України «Про пенсійне забезпечення» можуть бути зараховані до страхового (трудового) стажу на підставі документів, що їх підтверджують.

Відповідно до статті 62 Закону України «Про пенсійне забезпечення» основним документом, що підтверджує стаж роботи, є трудова книжка. Порядок підтвердження наявного трудового стажу при відсутності трудової книжки або відповідних записів у ній встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Пунктом 1 Порядку підтвердження наявного трудового стажу для призначення пенсій за відсутності трудової книжки або відповідних записів у ній, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12.08.1993 № 637, передбачено, що основним документом, що підтверджує стаж роботи, є трудова книжка. За відсутності трудової книжки або відповідних записів у ній трудовий стаж встановлюється на підставі інших документів, виданих за місцем роботи, служби, навчання, а також архівними установами.

Тому в разі наявності трудової книжки страховий стаж за періоди роботи до 01.01.2004 встановлюється на підставі відповідних записів у ній. При цьому на тривалість страхового стажу не впливає юридичний факт отримання чи не отримання застрахованою особою заробітної плати за відповідний період.

До заяви про призначення пенсії за віком від 04.01.2023 позивач додав повідомлення, в якому зазначив, що трудова книжка ним загублена (а.с. 58). До суду копію трудової книжки позивач також не надав, вказавши, що вона відсутня в нього (а.с. 99).

Натомість для підтвердження страхового стажу за період з 26.02.1986 по 12.02.1996 до заяви про призначення пенсії за віком він згідно з розписки-повідомлення (а.с. 57) додав архівні довідки від 14.02.2022 № 118/1/07-02 і від 14.02.2022 № 118/07-02, видані Муніципальною казенною установою «Муніципальний архів міста Керчі», що розташована на тимчасово окупованій території Автономної Республіки Крим.

Зокрема, в архівній довідці від 14.02. № 1/07-02 зазначено, що Володимир Олексійович, 4 лютого 1959 року народження, з 26 лютого 1986 року (наказ від 05.03.1986 /л) по 12 лютого 1996 року (наказ від 25.09.1996 № 183/л) працював другим помічником капітана,

старшим помічником капітана Виробничо пошукового об'єднання промислової розвідки і науково-дослідного флоту Південного басейна.

Відповідно до абзацу три частини другої статті 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» (далі – Закон № 1207-VII) Автономна Республіка Крим та місто Севастополь є тимчасово окупованими Російською Федерацією з 20 лютого 2014 року.

На тимчасово окупованій території на строк дії цього Закону поширюється особливий правовий режим перетину адміністративної межі та лінії зіткнення між тимчасово окупованою територією та іншою територією України, вчинення правочинів, проведення виборів та референдумів, реалізації інших прав і свобод людини і громадянина (частина перша статті 4 Закону № 1207-VII).

Згідно з частинами другою та третьою статті 9 Закону № 1207-VII будь-органи, їх посадові та службові особи на тимчасово окупованій території та їх діяльність вважаються незаконними, якщо ці органи або особи створені, обрані чи призначені у порядку, не передбаченому законом.

Будь-який акт (рішення, документ), виданий органами та/або особами, передбаченими частиною другою цієї статті, є недійсним і не створює правових наслідків, крім документів, що підтверджують факт народження, смерті, реєстрації (розірвання) шлюбу особи на тимчасово окупованій території, які додаються до заяви про державну реєстрацію відповідного акта цивільного стану.

Тому довідки, що додані позивачем до позовної заяви, і які видані установою, яка розташована на тимчасово окупованій території і утворена у порядку, не передбаченому законодавством України (а.с. 69-70), є недійсними і не створюють правових наслідків.

Відтак відповідач діяв правомірно, не врахувавши при розгляді заяви позивача про призначення пенсії від 04.01.2023 довідок від 14.02.2022 № 118/1/07-02 і від 14.02.2022 № 118/07-02, виданих Муніципальною казенною установою «Муніципальний архів міста Керчі», оскільки зазначена установа створена у порядку, не передбаченому законом.

З огляду на вищезазначене позовні вимоги щодо визнання бездіяльності відповідача протиправною та зобов'язання відповідача призначити пенсію позивачу з урахуванням довідок за період роботи з 26.02.1986 по 12.02.1996, виданих Муніципальним архівом міста Керч, не підлягають задоволенню.

Відповідно до пункту 18 Порядку підтвердження наявного трудового стажу для призначення пенсій за відсутності трудової книжки або відповідних записів у ній, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12.08.1993 № 637, за відсутності документів про наявний стаж роботи і неможливості одержання їх внаслідок ліквідації підприємства, установи, організації або відсутності архівних даних з інших причин, ніж ті, що зазначені в пункті 17 цього Порядку, стаж роботи установлюється на підставі показань не менше двох свідків, які б знали заявника по спільній з ним роботі на одному підприємстві, в установі, організації (в тому числі колгоспі) або в одній системі і мали документи про свою роботу за час, стосовно якого вони підтверджують роботу заявника.

У такому ж порядку підтверджується стаж роботи за відсутності документів у разі, коли підприємства, установи, організації або їх правонаступники розміщуються (розміщувалися) на тимчасово окупованій Російською Федерацією території України, в районі проведення антитерористичної операції або здійснення заходів із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії Російської Федерації, а також на територіях територіальних громад, що розташовані в районі проведення воєнних (бойових) дій або які перебувають/перебували в тимчасовій окупації, оточенні (блокуванні), а також у разі, коли майно (документи) підприємств, установ, організацій або їх правонаступників (незалежно від місця їх реєстрації на території України) розташоване на території України та/або пошкоджене чи знищене внаслідок воєнних (бойових) дій, терористичних актів, диверсій, спричинених військовою агресією Російської Федерації проти України, за умови документального підтвердження пошкодження чи знищення майна (документів).

Згідно з Переліком територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих Російською Федерацією, затвердженого наказом Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України від 22.12.2022 № 309, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 23.12.2022 за № 1668/39004, Херсонська міська територіальна громада, де проживає позивач:

з 01.03.2022 по 11.11.2022 була тимчасово окупованою (пункт 10 розділу II);

з 11.11.2022 відноситься до територій, на яких можливі бойові дії (підпункт 1.9 пункту 1 розділу I).

Загальновідомим є той факт, що активні бойові дії призвели до великих еміграційних процесів у місті Херсоні.

Враховуючи вищенаведене, суд прийшов до висновку, що на сьогодні в позивача відсутня об'єктивна можливість підтвердити свій відповідний стаж роботи на підставі показань не менше двох свідків, які б знали заявника по спільній з ним роботі Виробничо пошукового об'єднання промислової розвідки і науково-дослідного флоту Південного басейна (м. Керч, Автономна Республіка Крим) і мали документи про свою роботу за час, стосовно якого вони підтверджують роботу позивача, а саме: за період з 26.02.1986 по 12.02.1996.

Поряд з цим, архівні довідки від 14.02.2022 № 118/1/07-02 і від 14.02.2022 № 118/07-02, видані Муніципальною казенною установою «Муніципальний архів міста Керчі» (а.с. 69, 70), підписані трьома особами.

Тому за таких обставин суд вважає за можливе визнати відомості, вказані в цих документах, як показання свідків, які підтверджують юридичний факт роботи позивача на посаді другого помічника капітана, старшого помічника капітана Виробничо пошукового об'єднання промислової розвідки і науково-дослідного флоту Південного басейна з 26.02.1986 по 12.02.1996.

Щодо вимоги позивача про зобов'язання відповідача призначити йому пенсію за віком на підставі його заяви від 04.01.2021 суд зазначає наступне.

Згідно зі статтю 58 Закону № 1058-IV пенсійний фонд є органом, який здійснює керівництво та управління солідарною системою, провадить збір, акумуляцію та облік страхових внесків, призначає пенсії та підготує документи для її виплати, забезпечує своєчасне і в повному обсязі фінансування та виплату пенсій, допомоги на поховання, здійснює контроль за цільовим використанням коштів Пенсійного фонду, вирішує питання, пов'язані з веденням обліку пенсійних активів застрахованих осіб на накопичувальних

пенсійних рахунках, здійснює адміністративне управління Накопичувальним фондом та інші функції, передбачені цим Законом і статутом Пенсійного фонду.

Тобто Пенсійний фонд України має виключну компетенцію в питанні призначення (перерахунку) пенсії.

Як наслідок, суд не може підмінити пенсійний орган, уповноважений на виконання функцій з розрахунку та призначення пенсії громадянам. Повноваженнями на прийняття рішень з питань призначення, перерахунку та виплати пенсії та визначення підстав, за яких призначається (перераховується) пенсія або приймається рішення про відмову в її призначенні (перерахунку) наділені виключно органи Пенсійного фонду України.

Відповідно до частини першої статті 2 КАС України є справедливим, неупередженим та своєчасним вирішення судом спорів у сфері публічно-правових відносин.

До завдань адміністративного судочинства не відносить забезпечення ефективності державного управління. Суд, перевіряючи рішення, дію або бездіяльність суб'єкта владних повноважень на відповідність закріпленій у частині другій статті 2 КАС України критеріям, не наділений повноваженнями у втручання компетенцію суб'єкта владних повноважень.

Суд погоджується з твердженням відповідача про те, що прийняття певного рішення в залежності від результатів розгляду поданих позивачем документів є повноваженнями відповідача, втручання до яких з боку суду є неприпустимим.

Крім цього, позивач просить призначити йому пенсію за віком на підставі його заяви від 04.01.2021, хоча відповідну заяву він подав 04.01.2023 (а.с. 55-56).

Тому суд прийшов до висновку, про позовна вимога щодо призначення позивачу пенсії за віком на підставі його заяви від 04.01.2021 також не підлягає задоволенню.

Однак, частиною другою статті 9 КАС України встановлено, що суд розглядає адміністративні справи не інакше як за позовною заявою, поданою відповідно до цього Кодексу, в межах позовних вимог. Суд може вийти за межі позовних вимог, якщо це необхідно для ефективного захисту прав, свобод, інтересів людини і громадянина, інших суб'єктів у сфері публічно-правових відносин від порушень з боку суб'єктів владних повноважень.

Такі повноваження суду щодо визначення меж розгляду адміністративної справи є субсидіарними, не можуть змінювати предмет спору, а лише стосуються обсягу захисту порушеного права (постанова Верховного Суду від 07.02.2020 у справі № 826/11086/18).

У постанові Верховного Суду 25.03.2020 у справі № 752/18396/16-а сформульована правова позиція, що принцип диспозитивності в адміністративному процесі має своє специфічне змістове наповнення, пов'язане з публічно-правовим характером адміністративного позову та активною участю суду в процесі розгляду адміністративних справ, тому адміністративний суд може та зобов'язаний в окремих випадках вийти за межі позовних вимог, якщо спосіб захисту, який обрав позивач, є недостатнім для захисту його прав, свобод і законних інтересів.

Суд встановив, що у позивача відсутні будь-які правові можливості отримати належні докази щодо підтвердження його роботи за період з 26.02.1986 по 12.02.1996, що обумовлені обставинами, які від нього не залежать (тимчасовою окупацією території Автономної Республіки Крим, активні військові (бойові) дії на території Херсонської області, велика еміграція тощо).

Згідно зі статтею 3 Конституції України людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави.

Відповідно до статті 2 КАС України метою адміністративного судочинства є ефективний захист прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб від порушень з боку суб'єктів владних повноважень.

Ця мета перекликається зі статтею 13 Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод. Відповідно до неї кожен, чий права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження.

Засіб юридичного захисту, якого вимагає стаття 13, має бути «ефективним» як з практичної, так і з правової точки зору, тобто таким, що запобігає стверджуваному порушенню чи його повторенню в подальшому, або забезпечує адекватне відшкодування за те чи інше порушення, яке вже відбулося. Навіть якщо якийсь окремий засіб юридичного захисту сам по собі не задовольняє вимоги статті 13, задоволення її вимог може забезпечуватися за допомогою сукупності засобів юридичного захисту, передбачених національним законодавством (пункт 64 рішення Європейського суду з прав людини (далі – ЄСПЛ) у справі «Юрій Миколайович Іванов проти України» від 15.10.2009 (заява № 40450/04)).

Засіб юридичного захисту має бути «ефективним» в теорії права та на практиці, зокрема, в тому сенсі, що можливість його використання не може бути не виправдано ускладнена діями або бездіяльністю органів влади держави-відповідача (пункт 95 рішення ЄСПЛ у справі «Аксой проти Туреччини» від 18.12.1996 (заява № 21987/93)).

При оцінці ефективності необхідно враховувати не тільки формальні засоби правового захисту, а й загальний правовий і політичний контекст, в якому вони діють, й особисті обставини заявника (пункт 101 рішення ЄСПЛ у справі «Джорджевич проти Хорватії» від 24.07.2012 (заява № 41526/10); пункти 36-40 рішення ЄСПЛ у справі «Ван Остервійк проти Бельгії» від 06.11.1980 (заява № 7654/76)). Отже, ефективність засобу захисту оцінюється не абстрактно, а з урахуванням обставин конкретної справи та ситуації, в якій опинився позивач після порушення.

Як зазначається у рішенні Конституційного Суду України від 29.08.2012 № 16-рп/2012, Конституція України гарантує здійснення судочинства судами на засадах, визначених у частині третій статті 129 Конституції, які забезпечують неупередженість здійснення правосуддя судом, законність та об'єктивність винесеного рішення тощо. Ці засади, є конституційними гарантіями права кожного на

судовий захист, зокрема, шляхом забезпечення перевірки судових рішень в апеляційному та касаційному порядках, крім випадків, встановлених законом (рішення Конституційного Суду України від 02.11.2011 № 13-рп/2011).

Крім того, Конституційний Суд України у рішенні від 30.01.2003 № 3-рп/2003 підкреслив, що правосуддя за своєю суттю визнається таким лише за умови, що воно відповідає вимогам справедливості і забезпечує ефективне поновлення в правах.

Відповідно до частини першої статті 124 Конституції України правосуддя в Україні здійснюють виключно суди. При цьому за своєю суттю правосуддя визнається таким лише за умови, що воно відповідає вимогам справедливості і забезпечує ефективне поновлення в правах (абзац 10 пункту 9 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України від 30.01.2003 № 3-рп/2003).

Отже, рішення суду, у випадку задоволення позову, має бути таким, яке б гарантувало дотримання і захист прав, свобод, інтересів позивача від порушень з боку відповідача, забезпечувало його виконання та унеможливило необхідність наступних звернень до суду. Спосіб відновлення порушеного права має бути ефективним та таким, який виключає подальші протиправні рішення, дії чи бездіяльність суб'єкта владних повноважень, а у випадку невиконання, або неналежного виконання рішення не виникала б необхідність повторного звернення до суду, а здійснювалося примусове виконання рішення.

Тому суд прийшов до висновку, про необхідність виходу за межі позовних вимог шляхом зобов'язання відповідача:

зарахувати позивачу до страхового стажу при призначенні пенсії за віком період роботи у Виробничому пошуковому об'єднанні промислової розвідки і науково-дослідного флоту Південного басейна з 26.02.1986 по 12.02.1996;

повторно розглянути заяву позивача за призначенням/перерахунком пенсії від 04.01.2023 з урахуванням висновків, викладених у цьому рішенні суду.

Оцінивши докази, які є у справі, за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на їх всебічному, повному та об'єктивному дослідженні, та враховуючи всі наведені обставини, суд дійшов до висновку про те, що позовні вимоги підлягають частковому задоволенню.

Відповідно до ухвали Миколаївського окружного адміністративного суду від 23.03.2023 позивача звільнено від сплати судового збору за подання позовної заяви у справі № 400/2674/23, а тому розподіл судових витрат у порядку статті 139 КАС України не здійснюється.

Враховуючи викладене, керуючись статтями 9, 22, 139, 241-246, 255, 295, 297 КАС України, суд

ВИРІШИВ:

1. Позов Володимира Олексійовича (вул. , 11, м. Херсон, область, ; РНОКПП:) до Головного управління Пенсійного фонду України в Миколаївській області (вул. Морехідна, 1, м. Миколаїв, 54020; код ЄДРПОУ: 13844159) про визнання бездіяльності протиправною та зобов'язання вчинити певні дії задовольнити частково.

2. Зобов'язати Головне управління Пенсійного фонду України в Миколаївській області (вул. Морехідна, 1, м. Миколаїв, 54020; код ЄДРПОУ: 13844159):

зарахувати Володимирі Олексійовичу (вул. , , м. Херсон, область, ; РНОКПП:) до страхового стажу при призначенні пенсії за віком період роботи у Виробничому пошуковому об'єднанні промислової розвідки і науково-дослідного флоту Південного басейна з 26.02.1986 по 12.02.1996;

повторно розглянути заяву Володимира Олексійовича (вул. , 11, м. Херсон, область, ; РНОКПП:) за призначенням/перерахунком пенсії від 04.01.2023 з урахуванням висновків, викладених у цьому рішенні суду.

3. У решті позовних вимог відмовити.

4. Рішення суду набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги всіма учасниками справи, якщо апеляційну скаргу не було подано.

5. У разі подання апеляційної скарги рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті чи закритті апеляційного провадження або прийняття постанови судом апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду.

6. Апеляційна скарга на рішення суду подається протягом тридцяти днів з дня складення повного судового рішення безпосередньо до П'ятого апеляційного адміністративного суду.

Суддя

В.Г.Ярошук

Рішення складено в повному обсязі 11 травня 2023 року